

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/221/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7814202280
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7814202280.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Andrey Galdunovej vo veci žalobcu PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 47 233 516, proti žalovanému H. L., narodenému XX.X.XXXX, naposledy bytom H., Q. XXX/XX, zastúpenému opatrovníkom U. Q. D., zamestnancom Okresného súdu Rožňava, o zaplatenie 769,26 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 12C 56/2014-48 zo 4. júna 2014 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Rožňava (ďalej len súd prvého stupňa) rozsudkom zo 4.6.2014 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 183 € spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 9% ročne z uvedenej sumy za čas od 16.1.2012 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšujúcej časti žalobu zamietol. Náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 769,26 €, zmluvnej pokuty vo výške 0,065% denne, úroku z omeškania vo výške 3,275% ročne z jednotlivých súm omeškania splátok, zo sumy 15,82 € od 16.1.2012 do zaplatenia, zo sumy 44,32 € od 16.2.2012 do zaplatenia, zo sumy 44,32 € od 16.3.2012 do zaplatenia, zo sumy 44,32 € od 16.4.2012 do zaplatenia a zo sumy 620,48 € od 11.5.2012 do zaplatenia tak, že tento úrok z omeškania a táto zmluvná pokuta neprevýšia sumu 720 € odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom celková suma tohto úroku z omeškania a tejto zmluvnej pokuty dosiahne uvedenú sumu len 9% ročný úrok z omeškania zo sumy 769,26 € do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. Žalovaný si nárok uplatnil vzhľadom na to, že dňa 6.9.2010 uzatvoril so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere č. 8300031405, na základe ktorej bol poskytnutý žalovanému úver vo výške 720 € a žalovaný sa zaviazal splácať úver v 30 mesačných splátkach spolu s úrokmi po 44,32 €, žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou splátok, napokon zaplatil len sumu 560,34 € a bolo mu doručené dňa 24.4.2012 oznámenie o uplatnení práva veriteľa podľa § 265 OZ. Celková dlžná suma k uvedenému dátumu predstavovala 769,26 € a žalobca si uplatnil aj nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty podľa článku 14 ods. 14.1 zmluvy.

Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania zistil, že účastníci dňa 24.8.2010 uzavreli zmluvu o revolvingovom úvere č. 8300031405, na základe ktorej bola poskytnutá žalovanému čiastka úveru/úverový limit vo výške 720 € so splatnosťou k 15. dňu v mesiaci, pričom žalovaný mal splatiť poskytnutý úver v 30 mesačných splátkach vo výške po 44,32 €, ročná úroková sadzba bola uvedená vo výške 70,03%. V bode 7 z textu zmluvy vyplynulo, že účastníci zmluvy v ďalšom odkazujú na úpravu

obsiahnutú v zmluvných dojednaniach Zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto žiadosti/zmluvy. Zmluva bola podpísaná na druhej strane listu dlžníkom.

Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere žalobcu sa nachádzali až v ďalšom texte, ktorý nebol podpísaný a práve v zmluvných dojednaniach bola pod bodom 14.1 článku 14 drobným písmom uvedená zmluvná podmienka z ktorej vyplýva, že v prípade omeškania dlžníka s úhradou úveru je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 0,065% dlžnej sumy za každý deň omeškania, t.j. 23,725% ročne, ako aj ďalšie dojednania.

Z karty klienta vyplynulo, že žalovaný celkovo zaplatil sumu 560,34 €, pričom čerpal vrátane revolvingu sumu 659,28 €. Podľa karty klienta mal žalovaný doplatiť dlžnú sumu vo výške 769,26 €.

Po právnej stránke súd predmetný záväzkovoprávny vzťah účastníkov posúdil podľa ustanovení § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, 6, 8 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a/, b/, d/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, účinného v čase uzavretia zmluvy, § 7 ods. 1, 2, 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v spojitosti s § 3 ods. 1 OZ a § 544 a nasl. OZ a dospel k záveru, že sa nepochybné jednalo o spotrebiteľský úver (napriek zneniu zmluvy v časti bodu 8 zmluvy) a vzhľadom na spotrebiteľský charakter daného právneho vzťahu súd prvého stupňa z úradnej povinnosti skúmal náležitosti zmluvy uzavretej účastníkmi a to, či je v súlade s vyššie uvedenými ustanoveniami zákona. S poukazom na skutočnosť, že sa jedná o zmluvu uzatvorenú medzi účastníkmi, kde spotrebiteľ nemohol individuálne ovplyvniť obsah návrhu zmluvy, skúmal prijateľnosť zmluvných podmienok týkajúcich sa výšky úroku z úveru, kde z hľadiska uplatneného úroku z úveru vo výške 70,03% ročne konštatoval, že takýto úrok je rozhodne neprimeraný a predstavuje výraznú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami oboch zmluvných strán. Úrok z úveru stanovil žalobca, pričom žalovaný nemal žiadnu možnosť akýmkoľvek spôsobom ovplyvniť túto výšku, mohol jedine pristúpiť na dané podmienky, pokiaľ chcel úver dostať. Úrok obsiahnutý v tejto zmluve presahoval priemerné úrokové sadzby pri úveroch poskytovaných bankami v uvedenom období (ktoré v tom čase boli 12,75% ročne), približne 5,5 násobne, a preto, pokiaľ žalobca žiadal takýto neprimerane vysoký úrok z úveru, daný postup je v rozpore s ust. § 3 ods. 1 OZ a možno ho charakterizovať ako nekalú obchodnú prax, kde veriteľ využil neskúsenosť spotrebiteľa, s ktorým zmluvu podpisoval. K nadväznosti na uvedené súd prvého stupňa vypočítal čiastku, ktorú považoval za dôvodne uplatňovanú pohľadávku voči žalovanému vo výške 183 € (743,34 € - 560,34 €), ktorú sumu zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi.

Následne sa súd prvého stupňa zaoberal uplatneným nárokom z titulu zmluvnej pokuty, kde s poukazom na ust. § 544 ods. 1, 2, 3 OZ a nasl. uzavrel, že zmluvná pokuta môže vzniknúť len na základe konsenzuálneho právneho úkonu, to znamená za súhlasného prejavu vôle zmluvných strán a bez takejto dohody nie je možné hovoriť o zmluvnej pokute. Pokiaľ teda veriteľ určí výšku zmluvnej pokuty v typovej zmluve, ako tomu bolo v tomto prípade, takéto jednostranné zahrnutie zmluvnej pokuty do všeobecných obchodných podmienok nezakladá povinnosť dlžníka zaplatiť zmluvnú pokutu práve z dôvodu chýbajúcej dohody. Z hľadiska formálnej spätosti dohody o zmluvnej pokute s hlavnou zmluvou súd prvého stupňa mal za to, že spravidla môže byť súčasťou hlavnej zmluvy, no môže byť uzatvorená aj oddelene od hlavnej zmluvy a nie je vylúčené, aby bola súčasťou dohodnutých obchodných podmienok, ktorými možno nahradiť časť obsahu zmluvy, avšak zmluvné strany musia s takýmito obchodnými podmienkami vyjadriť súhlas. Občiansky zákonník neumožňuje určiť obsah zmluvy odkazom na všeobecné obchodné podmienky s výnimkou poisťovnej zmluvy a z týchto dôvodov ani v danom prípade nebolo možné určovať zmluvné podmienky obsiahnuté vo všeobecných obchodných podmienkach odkazom na ich obsah. Pokiaľ žalobca mienil zakomponovať do zmluvy dohodu o zmluvnej pokute, mohol tak urobiť v texte riadne čitateľnej zmluvy alebo zreteľnou doľožkou k zmluve, kde predovšetkým je potrebné, aby žalovaný takúto dohodu o zmluvnej pokute podpísal, pretože písomné uzavretie dohody o zmluvnej pokute je predpokladom jej platnosti. To, že žalovaný podpísal zmluvu o revolvingovom úvere na strane, kde sa mal nachádzať slabo čitateľný odkaz na Zmluvné dojednania, podľa názoru súdu nenahradzuje jeho súhlas so zmluvnými podmienkami uvedenými v Zmluvných dojednaniach. Na základe uvedeného súd prvého stupňa dospel k záveru, že zmluvná pokuta obsiahnutá v Zmluvných dojednaniach je neplatná, pretože nebola uzavretá v súlade s ust. § 544 OZ z čoho vyplýva, že v tejto časti je zmluva neplatná v zmysle ust. § 40 ods. 1 OZ pre nedostatok formy.

Súd priznal žalobcovi zákonný úrok z omeškania za obdobie od prvého obdobia, kedy sa dostal do omeškania žalovaný v zmysle žaloby, to znamená od 16.1.2012, ku ktorému obdobiu predstavovala výška úroku z omeškania 9%.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle ust. § 142 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého rozhodol zohľadniac, že žalobca mal v konaní úspech v rozsahu 19%, žalovaný v rozsahu 81%, t.j. konečný úspech v konaní mal žalovaný vo výške 62%, avšak nevznikli mu žiadne trovy a z týchto dôvodov súd nepriznal náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov.

Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca, a to proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, ako aj vo výroku o trovách konania, z dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ a písm. h/ O.s.p. a podľa ust. § 205 ods. 2 písm. c/, d/ a písm. f/ O.s.p. V súvislosti s posudzovaním výšky úrokov, podľa názoru žalobcu súd postupoval v rozpore so zákonom, keď túto výšku porovnával s úrokovými sadzbami bánk, nakoľko v zmysle ust. § 53 ods. 6 zákon určuje, že odplata sa posudzuje podľa odplaty obvyklej na finančnom trhu a nie v bankovom sektore (nie s odplatom bánk). Podľa názoru žalobcu bolo možné výšku odplaty za úver porovnávať s výškou odplaty za obdobia, kedy bola regulovaná, konkrétne za obdobie od 16.5.2010 do 15.8.2010, kde v zmysle § 3 ods. 10 a 11 zákona č. 258/2001 Z.z. bola táto maximálna výška stanovená v hodnote 76%.

Za nesprávne považoval žalobca aj posúdenie zmluvných dojednaní ako tzv. všeobecných obchodných podmienok, ktoré bývajú vyhotovené ako samostatná súčasť zmluvy, oproti čomu Zmluvné dojednania zmluvy o revolvingovom úvere v tomto prípade nepredstavujú samostatný dokument oddelený od zmluvy o revolvingovom úvere a podľa bodu 13 zmluvy sú jej neoddeliteľnou súčasťou, čo vyplýva aj z hľadiska technického vyhotovenia danej zmluvy. V súvislosti s uvedeným žalobca poukázal na to, že zákon nevyžaduje, aby jednotlivé strany tvoriace listinu o právnom úkone boli samostatne podpísované, kde poukázal na stanovisko Najvyššieho súdu SR sp.zn. Cpj 33/01. S poukazom na uvedené, keďže zmluva bola žalovaným podpísaná, podľa názoru žalobcu bola zachovaná písomná forma aj pre dojednanie o zmluvnej pokute.

Odvolací súd prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1,3 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v súlade s § 211 ods. 2 a § 156 ods. 3 O.s.p. a po preskúmaní rozsudku v odvolaní napadnutej časti, t.j. vo výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a výroku o trovách konania, z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a/,c/,d/,f/ O.s.p. odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie nie je opodstatnené a uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci nie sú dané. Preto podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. potvrdil rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. je daný v prípade, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.. Ide o také vady konania alebo rozhodnutia, ktoré majú za následok zrušenie prvostupňového rozhodnutia.

Odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia i konania, ktoré tomuto rozhodnutiu predchádzalo dospel k záveru, že v konaní sa nevykytli také vady, ktoré by boli dôvodom na zrušenie rozhodnutia podľa § 221 ods. 1 O.s.p.. Preto odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. nie je daný.

Neúplnosť zistenia skutkového stavu (§ 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť. Účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod musí označiť dôkaz, ktorý hoci bol navrhovaný, nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré hoci boli tvrdené, súd nezisťoval najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej musí ísť o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvého stupňa.

Žalobca neoznačil dôkaz, ktorý hoci bol navrhovaný, nebol vykonaný, a preto ani tento tvrdený odvolací dôvod nie je daný.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. spočíva v nesprávnych skutkových zisteniach a týka sa skutkových zistení, na základe ktorých súd posúdil vec po právnej stránke a ktoré sú nesprávne v tom zmysle, že nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 132 až § 135 O.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali ani inak, nevyšli počas konania najavo a lebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré

boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré sú založené na chybnom hodnotení dôkazov.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje súd právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.) je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil na správne zistený skutkový stav nesprávny právny predpis alebo aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil, prípadne vtedy, ak z preukázaných skutočností vyvodil nesprávne právny závery o právach a povinnostiach účastníkov.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním náležite zistil skutkový stav a svoje rozhodnutie založil na skutkových zisteniach, ktoré z tohto dokazovania vyplynuli. Vykonané dokazovanie vyhodnotil podľa zásad uvedených v § 132 O.s.p., t.j. každý dôkaz hodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach a pritom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Rozhodnutiu súdu prvého stupňa teda nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu a ani to, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplynuli a ani nevyšli za konania najavo a ani to, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, aby výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až 135 O.s.p., alebo aby na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne interpretoval.

Odvolací súd preto dospel k záveru, že nie sú tu dôvodne uplatnené ani ďalšie odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. c/,d/ a f/ O.s.p..

Odvolací súd poukazuje na to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 157 ods. 2 O.s.p., nakoľko dáva jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky relevantné skutkové a právne otázky.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku v časti rozhodnutia o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa i právnym posúdením prejednávanej veci. Odvolací súd konštatuje, že vecne správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Odvolací súd dodáva, že správne súd prvého stupňa vychádzal z toho, že dlžníkom je spotrebiteľ, ktorý nemohol ovplyvniť obsah a zmluvné dojednania zmluvy a z hľadiska vyjednávacej pozície bol teda slabšou stranou zmluvného vzťahu, a preto správne na daný právny vzťah aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, ako aj ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré konkrétne citoval v odôvodnení napadnutého rozsudku.

V posudzovanom prípade prvostupňový súd v súlade so zákonom a zásadami ochrany spotrebiteľa správne podrobil súdnej kontrole platnosť zmluvných dojednaní, ktoré neboli individuálne dojednané, lebo išlo o typovú zmluvu vopred naformulovanú a pripravenú žalobcom ako dodávateľom (poskytovateľom úveru), obsah ktorej žalovaný žiadnym spôsobom nemal možnosť ovplyvniť. Berúc do úvahy kritéria, na ktorých je inštitút neprijateľnej zmluvnej podmienky založený, súd dospel k správne záveru, že nárok v časti úrokov je nedôvodne uplatnený a nemožno ho žalobcovi priznať pre rozpor s dobrými mravmi. Súd správne pri porovnaní s priemernými úrokovými sadzbami peňažných ústavov v danom čase postupujúc v súlade s ust. § 3 ods. 3 a § 7 ods. 1,2,3 zákona č. 250/2007 Z.z., v spojení s §

53 ods. 6 Obč. zák. posúdil žalobcom požadovanú sumu uplatnenú titulom úroku z úveru pri dohodnutej výške úrokovej sadzby z úveru 70,03 % ročne ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá odporuje dobrým mravom a preto je aj podľa názoru odvolacieho súdu neplatná. Odvolací súd súhlasí s právnym názorom súdu prvého stupňa v tom, že výška dohodnutej ročnej úrokovej sadzby 70,03 % je úžernícka a v zmysle § 39 OZ je preto potrebné považovať zmluvu o revolvingovom úvere v časti dohody o výšky úrokov za absolútne neplatnú a v rozpore s dobrými mravmi, pretože takto stanovená výška úrokov z úveru podstatne prevyšuje priemernú úrokovú mieru obvyklú v čase uzavretia úverovej zmluvy. Takto stanovená výška je neprimeraná a odporujúca dobrým mravom, a preto je v tejto časti zmluva neplatná. Argumentácia odvolateľa, že odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe spotrebiteľskej zmluvy sa neporovnávajú len s odplatami bánk a to s poukazom na znenie ust. § 53 ods. 6 zákona odkazujúce na finančný trh a nie „bankový sektor alebo odplatu bánk“, a že do sústavy finančných trhov je potrebné zahrnúť v zmysle teórie finančného práva aj nebankové subjekty, neobstojí práve preto, že u týchto subjektov sú v značnej miere súdmi vyslovované za neprijateľné odplaty (úroky) pre ich rozpor s dobrými mravmi. Odvolací súd je toho názoru, že uvedené ustanovenie nemožno vykladať tak, aby do odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery sa zahrňovali aj údaje od tých subjektov finančného trhu, ktoré poskytujú neprimerané až úžernícke úroky, čo by bolo v rozpore s cieľom právnej úpravy vzťahujúcej sa na ochranu spotrebiteľa. Pre účely zistenia výšky obvyklej odplaty sa musí vychádzať z údajov finančných inštitúcií poskytujúcich spotrebiteľské úvery za primerané odplaty riadiac sa zásadou dobrých mravov, a preto súd prvého stupňa správne vychádzal z údajov zistených z internetovej stránky Národnej banky Slovenska.

Odvolací súd poukazuje ďalej na to, že revolvingový úver bol poskytnutý žalovanej už v čase účinnosti zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (účinného od 1.6.2010), ktorým bol zrušený zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, ako aj nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 238/2008 Z.z., ktorým sa ustanovuje maximálna výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru vypočítaná zo súhrnných údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi, ktorými žalobca preto nenáležite argumentuje v podanom odvolaní.

Nedôvodné sú aj odvolacie námietky, ktorými žalobca spochybňuje správnosť napadnutého rozsudku v časti zamietnutia nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty, kde súd správne rozhodol, pokiaľ žalobcovi nepriznal ani uplatnený nárok na zmluvnú pokutu z toho dôvodu, že v danej veci nebola dodržaná podmienka písomnej formy dohody o zmluvnej pokute. Odvolací súd sa stotožňuje aj s týmto právnym posúdením, keďže je nepochybné, že Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., na ktoré zmluva o revolvingovom úvere odkazuje, neboli žalovanou podpísané. Zákonná úprava o nutnosti zachovania písomnej formy dohody o zmluvnej pokute (§ 544 ods. 2 Obč. zák.) je striktná, bez možnosti extenzívneho výkladu. Podľa zaužívanej súdnej praxe síce nie je vylúčené, aby dohoda o zmluvnej pokute bola súčasťou vopred písomne dojednaných obchodných podmienok, ktorými možno nahradiť časť zmluvy, avšak aj v takom prípade sa zdôrazňuje písomné dojednanie zmluvnej pokuty, teda podpísanie tých dokumentov, ktoré majú nahrádzať časť zmluvy (t.j. tých dokumentov v ktorých je upravená zmluvná pokuta). Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že Zmluvné dojednania na rozdiel od všeobecných obchodných podmienok sú súčasťou zmluvy o revolvingovom úvere, a to aj napriek odkazu na tieto zmluvné dojednania nachádzajúceho sa v zmluve o revolvingovom úvere.

Keďže žalobca v odvolaní neuvádza žiadne skutočnosti ani relevantné argumenty, ktoré by spochybnili vecnú správnosť napadnutého rozsudku z hľadiska skutkových alebo právnych záverov v časti týkajúcej sa výroku o zamietnutí žaloby, odvolanie nemožno považovať za opodstatnené a z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok v napadnutom zamietavom výroku, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny.

O trovách konania bolo rozhodnuté v súlade s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., keďže žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému trovy odvolacieho konania nevznikli.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.